

A VADÁSZ LÁNYA

Ihu az apjával és az anyjával élt valahol egy kis domboldalba vájt kunyhóban. A dombvonulat távol az aldanok területének határától húzódott, és nem messze a kis kunyhótól, a Kijera-tóban ért véget.

Ihu felmenői annak idején a szagarok közé tartoztak, míg azok ki nem tagadták maguk közül a nemzetségüket. Talán három generáció is eltelt már azóta, hogy a család elhagyva törzsük területét a Kijera-tó közelében talált magának menedékre, így a száműzetés pontos okát mára már homály fedi. A rossz nyelvek szerint Ihu néhai nagyanyja, Nadu, a nemzetség sámánja, gonosz szellemekkel paktált le és őseik hitét meggyalázó tanokat kezdett hirdetni.

Nadut elkergették, vagy magától hagyta ott a törzset, ki tudja.

Ihu a család szégyenéről és a rá váró borzalmakról mit sem sejtve boldogan éldegélt, egészen addig a bizonyos napig.

– Ihu, gyere be, sötétedik – szólt ki Eloí a házból.

A kislány nehézkesen futott anyjához a derékig érő hóban. Napjainak nagy részét a vidék felfedezésével töltötte, hajtotta a gyermeki kíváncsiság. Szeretett a végtelennek tetsző hómezőkön barangolni, apjának segíteni a vadászatban, vagy tó körül lödörögni. A kihalt pusztaságban társtalan maradt a játékból, így hamar kialakult magába forduló személyisége. Szülei ennek tudták be szűkszavúságát is. Mindezek ellenére nem volt keserű természet. Élettel teli, vidám gyermek volt, akinek - anyja szerint - olyan kedves a mosolya, hogy ha egyszer felnőtt, azzal fogja megolvasztani a jeget a Kijera-tó felszínén. Ők ketten sokban hasonlítottak egymásra. Ihu továbbítte anyja hallgatagságát és a fél arcát torzító ragyákat. Élő példái voltak a sugárzás okozta testi elváltozások továbbörökítésének.

A domboldalba vájt kis lakást csontokra feszített bölénybőrből kialakított előtérrel toldották meg. Ihu átázott szőrméit ott vette át, és már rohant is be a jó meleg kuckóba. Lakhelyük egyetlen összefüggő térből állt, amely oldalába kisebb beugrókat vájtak. A közepén logobó tűz köré kucorodva aludtak, ott ettek, vagy éppen meséltek a kicsinek. Zu, Ihu apja, vadászatból igyekezett eltartani családját. Esténként, mikor hazaért, a kislány mindig alig várta, hogy a férfi előadja aznapi kalandjait – persze, jócskán kiszínezve azt.

– Apa? – kérdezte Ihu anyját, mikor már a tűz körül ültek.

– Ha megérkezik, felébresztelek. Megígérem.

– Babám – nyújtotta ki kezét a kislány, miután elhelyezkedett a fekhelyén.

Eloi odaadta lányának azt a faragványt, ami még Nadu mamáé volt. Kicsi, fémesen csillogó, ismeretlen technikával faragott idol. A szobrocska nemzedékek óta a család tulajdonát képezte, egyszerű zinkheként¹. Ám anyagában volt valami különleges.

Nem koptatta az idő, nem korhadt el, mint a fa, nem tört úgy, mint a csont. Eloi fontosnak tartotta megőrizni a tárgyat, mint mementót és mint reménységet, hogy egyszer visszatérhetnek a szagarak földjére.

Ihu egyre gyakrabban hordta magával a bálványt – apró kúpszerű alakot formált, melyet indaszerű képződmények fontak körül.

– Hát ezzel meg mi lett? – kérdezte Eloi, mikor a tűz fényében megcsillantak a karcolások a tárgyon. Ihu bizonyára arcot akart faragni a “babájának”, de az idegen anyag nem engedett a kőnek. A karcolatok viszont torz arcképet adtak a test nélküli alaknak. Úgy festett, akár a víz tükre alatt elfolyó arcvonások.

– Én csináltam – felelt a lány, magához szorítva az idolt és már szuszogott is.

– Vele alszol? Jól van.

Ihu egyre gyakrabban aludt együtt az idollal. Mióta ezt tette, álmai megváltoztak. Korábban gyakran szóltak zöldellő mezőkről, régi, letűnt korokról, tájakról, ahol sohasem járt, a fagyos világon túli melengető, szabad otthonról. Eloi néha próbálta elmagyarázni, hogy ezek az álmok népük sajátja, amely évszázadok, talán évezredek óta öröklődik bennük. Ihunak ezek a szavak sok mindent nem mondtak, ahogy régi álmai sem. Az újakat jobban szerette: legtöbbször Nadu mamával járta a vidéket és beszélgettek. Ennek különösen örült, mert életében sosem ismerte nagyanyját. Nadu bölcs volt és sokat tudott a természetről. Sokat mesélt a nemzetségük történetéről, a régi dicsőségükről és a csúfos kiűzetésükről. Olyan dolgokat is elmondott, amelyek tilosak voltak. Ihut ezek kifejezetten felcsigázták. Mesélt a világban elveszett titkos tárgyokról, földmélyi istenekről, a hó alatt szunnyadó erőről, amely csak arra vár, hogy megzabolázza valaki. Ihut ámulatba ejtették a titkok és a földönúli hatalom. Úgy képzelte, hogy ha elég nagy varázsereje lenne, visszatérhetnének a szagarak közé, s egyúttal megbüntethetné azokat, akik ártottak a családjának. Gyermeki fantáziájában irreális elképzeléseket szültek a jövőjéről Naduval folytatott beszélgetései, de a harag valódi volt. És Nadu mama tudta ezt. Az idol tudta ezt.

Nadu Ihu álmaiban idővel egyre több mindent kért. Éjszakai találkáikról nem beszélhetett szüleinek, különösképpen Eloinak nem. Nadu elmagyarázta neki, hogy a varázslat része, hogy titokban maradjon a kapcsolatuk. Annál nagyobb lesz szüleinek az öröme, mikor ő, Ihu, a Rozmárfog nemzetségből, helyreállítja a világ rendjét.

Mikor Ihu már többször kérlelte nagyanyját, hogy találkozzanak az álomvilágon kívül is, Nadu engedett. Viszont elmagyarázta a lánynak, hogy csak éjjel tehetik ezt meg.

Ihu hirtelen ébredt, és teljesen kipihenten. A tűz már majdnem kialudt. Zu és Eloi vele átellenben aludtak összebújva. A kislány magára öltötte kinti ruháját, és kísétált a tóhoz, ahogy Nadu mama kérte. Egyedül, és vitte magával a babáját.

Ahogy Nadu mama kérte.

¹ zinkhe - barát, a szagaraknál a barátságos szellemek idoljának megnevezése

Ihu a tó fölé hajolt, de a befagyott felszínen csak saját lilára fagyott képmását látta. Már épp elöntötte a csüggedés, mikor egyszerre egy test emelkedett ki a mélyből.

- Ne félj, Ihu. Én vagyok.

Nadu mama egyenes testtel feküdt, mint aki békésen alszik. Szeme és szája csukva volt még beszéd közben is, a kislány mégis tisztán értette. A mama előre közölte Ihuval, hogy az álmovilágon kívüli kommunikáció érdekében történni fog valami furcsa, de ne ijedjen meg. Alig látható, szürkés-átlászó árnyékcsápok tekeregtek elő Nadu teste alól és úgy jutottak át a jégpáncélon, akár a madarak a felhőn, egy hajszálnyit sem törve meg azt. A csápok körülölelték a kislány koponyáját, nyakát, majd egész felsőtestét. Kellemes, simogató érzés volt, mint amikor odabújik anyjához, miután rosszat álmodott. A csápok lassan közelebb húzták a tóhoz. Éppen hogy csak Ihu tömpe orrocskája nem érintette a jeget. Ha valaki látta volna a különös jelenetet, csak annyit észlel, hogy a kis szagar természetellenes pózban görnyed az éteri köd lepte Kijera-tó fölé. A kislány viszont tisztán érzékelte a csápokat. Kicsiny ujjai zsebében a fémszobrot szorongatták.

- Most már kényelmesen beszélgethetünk - suttogta gyengéden a mama.

Beszéd közben egyikük szája sem rebbent.

Minden tökéletesen mozdulatlan volt, akár a halott fehér táj.

Hetek teltek el az első látogatás óta, és Ihu szinte minden éjjel kijárt a tóhoz. Egyik alkalommal Nadu szomorú hírt közölt a kislánnyal. Bár a jelek még nem látszódnak, de Eloj súlyos beteg. A mama szerencsére tudott beszélni a túlvilág legbarátságosabb és legnagyobb hatalmú szellemével, aki meg tudja gyógyítani Ihu anyját. Nadu elmagyarázta, milyen módon történhet ez meg. A kislány biztosította a mamát: bármire készen áll, hogy ezt megtegye.

- A babád végig legyen nálad, csak az ad majd elég erőt.

Nadu mama tanácsa felesleges volt, Ihu addigra már mindenhova magával hordta a bálványt.

- Mit művelsz? MIT MŰVELSZ?!

Zu dühében teljes erővel arrébtaszította Ihut. A kislány bágyadtan tápászkodott fel, mint aki nagyon mély álomból ocsúdik. Látta apját, ahogy Eoli testét húzza ki a tóból, amely félig már a megtört jég alatt volt. Ihunak egyszeriben beugrott minden: kihúzta

anyját a tóhoz, testét a jégre fektette, és kis csonthegyű késével annak alkarján ejtett egy apró vágást. Pont, ahogy Nadu mama kérte.

- Ne! Beteg! - kiáltotta a kislány, és az idolt, mintegy bizonyságul igazára, Zu felé nyújtotta.

A vadász haragosan kiütötte a szobrocskát lánya kezéből.

- Takarodj befelé! - ordította olyan hangerővel, hogy a domboldal megvonaglott tőle, majd elviharzott kezében az ájult Eloival.

Az idegen tárgy, a család örökség a tóba hullt, és lassan süllyedt alá. A jég természetellenes gyorsasággal zárt össze fölötte a víz tükrén.

Ihu térdre rogyva zokogott, a kinyúló csápok pedig vigasztalóan simogatták.

Másnap Eloi erőtlenül és elgyötörten ébredt. Szakadatlanul köhögött és fekete vért okádott. Még azon a héten kiszenvedett, pont úgy, ahogy Nadu mama megjósolta.

Zu, a vadász, zokogva temette el feleségét a domboldalba. Onnantól kezdve gyűlölettel nézett lányára, aki miatt Eloi megbetegedett és meghalt. Ihu pedig gyűlölettel nézett apjára, mert miatta nem tudták megóvni az anyját.

Egyik nap, mikor Zu a szokásos vadászkörútjára ment, Ihunak furcsa ötlete támadt. Bár már nem álmodott nagyanyjával és a babája is odaveszett, talán még az anyja megmenthető. Nadu mama sokat mesélt a hegyeken túli völgyben nyugvó, az emberiséget minden szenvedéstől megmentő istenségről, minden szellemek atyjáról, aki még a Jégháborúk előtt született, és majd akkor is létezni fog, mikor az utolsó mamut csontjai is elporladnak. Ez a mélységesen bölcs lény talán arra is képes lehet, hogy visszahozza az életbe az anyját.

Ihu villámgyorsan magára kapkodta a ruháit, és kiszaladt a barlangból. Bár apja nem tett semmilyen jelzést a temetkezési helyre, a kislány pontosan emlékezett, hol földelték el.

A tragikus éjszaka óta, Zu minden, általa veszélyesnek ítélt eszközt elrejtett Ihu elől, így a lány kénytelen volt pusztá kézzel ásni. Kicsi, vézna ujjai szinte lefagytak a hideg hóban. A jeges talajt kaparászva kezdte elfogni a kétségbeesés. Ez így esélytelen, pedig ha Nadu mama segítene... - gondolta.

Gyűlölte magát, amiért ilyen gyenge. Az apját, amiért ilyen ostoba, a népét, amiért a semmi közepén kell tengődniük. De leginkább az egyedüllétet, mindazok után, hogy megtapasztalta, milyen a föld mélyén nyugvó hatalmasság közelsége.

Hisztérikus dühében a gyűlöletes semmibe kiáltotta azt a szót, ami először eszébe jutott: Garu-nan shi.

Saját magát is meglepte, mert nem emlékezett, hogy hallotta-e valaha ezt a kifejezést. Talán nagyanyja szellemnyelven szólt az ő szájával? Nem volt ideje sokat töprengeni ezen, mert, ahogy erőtlen, ellilult ajkát elhagyták a szavak, a lány fölé magasodó dombvonulat, amely hirtelen egy, a tóban végződő hatalmas csápnak tetszett, hirtelen behorpadt, akár a hó súlya alatt megrogyó sátorponyva.

A mélyben megmozdult valami - suhant át a lány agyán a gondolat, nagyanyja lágy hangján.

Ihu összerezsent a hidegtől, dermedt kezeit zsebre dugta, hogy felmelegítse. Ekkor hirtelen elő is rántotta jobbját, azzal együtt, amit ott talált: a szobrocška.

Ihu nem hitt szemének. A felhőtakarta gyenge napsugarak végigcsillogtatták az idolt. A gyermeki ügyetlenséggel belekarcolt arc vidáman nézett a lányra. Ihu eszelős megszállottsággal mosolygott rá. Önkéntelenül egy csókot nyomott babájára és újult erővel kezdett ásni. A szobrot használva ásó gyanánt vájta a fagyott földet, egészen addig, amíg anyjáig nem ért.

Nem tel el még annyi idő, hogy a test oszlani kezdjen, a jeges talaj kellően konzerválta. Eloi arca csak éppen annyira volt torz, mint életében - a szagar kislány ránézett, és önmagát látta.

Ihu elvonszolta a holttestet a tóhoz, és hagyta, hogy a kinyúló láthatatlan csápok, lehúzzák a mélybe.

Eloi eltűnt, és a kislány most egy kicsit tanácstalan volt. Ekkor döbbsent csak rá, hogy fogalma sem volt, mire számítsen. Aztán egyszeriben minden egyértelműnek tetszett. Tudta már, hogyan lehet újra együtt az anyjával.

Maga elé emelte a kis szobrot, lehuntya a szemét, és olyan odaadással mondta ki ismét a *nevét*, mint még soha. Nadu mama jelent meg a felszínen és így szólt:

- Gyere gyermekem, csatlakozz hozzánk.

Ihu odanézett, és látta, hogy nagyanyja teste mellett a kemény jég alatt anyja is feltűnik. A kislány szeme könnybe lábadt. Hihetetlen sikerélmény és hála öntötte el. Most már csak hagyta. Hagyta, hogy a csápok gyengéden lehúzzák a mélybe.

A szeme csukva volt, mégis látott. A fülében érezte a víz nyomását, mégis hallott. Kezével nem érintett semmit, mégis érezte, hogy Nadu mama és az anyja ott vannak mellette. Nem beszéltek hozzá, de nagyon erős érzések áradtak belőlük: félelem, bánat, kétségbeesés. Minden, amit Ihu álmában vagy a tó közelében hallott, a mama szavai, a kellemes érzések új értelmet nyertek. Mintha minden megfordult volna. Ami odakinn hívogatásnak hatott, az figyelmeztetés volt, ami segítségnek, az óva intés.

Akkor még Nadu mama azt mondta: gyere, most azt üzeni a szellemek nyelvén: menekülj!

De Ihu ekkorra már tudta, hogy nincs hova. Agyában felderengett egy kép, mikor apjával csapdászni ment. A becserkészett préda vergődése. Gondolatai épp úgy rebbentek ide-oda, mint a csapdába csalt állat szeme.

Nadu mama hangján korábban talán csak a gonosz szellemek szóltak – talán Garu-nan-shi is csak egy gonosz szellem.

Amiket most hall maga körül, lehetséges, hogy nem is létező gondolatok. Talán csak egy rég halott elme utolsó gondolatai visszhangoznak az örökkévalóságig. Egy hosszú, végtelen, elgyötört, néma sikoly. Egy kozmikus szólam, amelynek lassan ő és anyja is része lesz. A csápok, amelyek korábban gyengéden érintették, most erős, láthatatlan béklyóként fonták körbe a testét. A börtönét. A húsbörtönt, amelyen keresztül a Mélybennyugvó kedvére szipolyozhatja az életerőt. A nagykarmester, aki beleremeg a gyönyörbe, miközben a halál néma szimfoniája körüllegi a mélységet.

Még egy utolsó eszmélése volt, mielőtt bezárt előtte a világ: apját látta a tó mellett, ahogy rálő a szigonypuskájával, de a jégpáncél nem engedett. Az árnyékcsápok nem nyúltak a férfi után, hagyták, hogy maga jusson elhatározásra. Zu, a vadász, aki sose tévesztett célt, halántékára emelte a fegyvert és tüzelt.

Egy csapatnyi szagar vándor érkezett a Kijera-tóhoz sok-sok évvel később. Megpihentek, letáboroztak, majd másnap reggel továbbálltak. Útközben különös álmokról meséltek egymásnak, amelyek aznap éjjel lepték meg őket. A kis csapat néhány tagja a domb alatt lakó szörnyről álmodott, mások a tó fenekére süllyedt holttestekről. Egyikük, aki nem először járt a vidéken, elmesélte a többieknek, hogy egy régi monda szerint megtévelyedett család élt a tó mellett, aminek tagjait az apa ölte meg, majd tettének terhe alatt megroppanva, saját magával is végzett.

A legfiatalabb utazó ezek után inkább nem hozakodott elő azzal a szobrocskával, amit előző éjszaka a táborhelyük mellett talált. És amit azóta zsákjába rejtve cipelt.